"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ରୁହାନୀ ସେବା କରି ନିଜର ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କର, ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି ସଚ୍ଚା ହୃଦୟର ସ୍ନେହ ରଖ ତେବେ ବାବାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାନ ମିଳିଯିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାର ପରିଶ୍ରମ କେଉଁମାନେ କରିପାରିବେ? ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ଆତ୍ମାର ଲକ୍ଷଣମାନ ଶୁଣାଅ?

ଉତ୍ତର**:-** ଯେଉଁମାନଙ୍କର ପାଠପଢା ପ୍ରତି ଏବଂ ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି ଅତୁଟ ସ୍ନେହ ରହିଛି, ସେମାନେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ପାଇଁ ପରିଶ୍ରମ କରି ପାରିବେ । ସେମାନଙ୍କର ସ୍□ଭାବ ବହୁତ ଶୀତଳ ହୋଇଥିବ, କାହା ସହିତ ଅଧିକ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁ ନ ଥିବେ, ସେମାନଙ୍କର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ସ୍ନେହ ରହିଥିବ, ଚାଲିଚଳନ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ରୟାଲ ହୋଇଥିବ । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ନିଶା ରହିଥିବ ଯେ ଆମକୁ ଭଗବାନ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ଆମେ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ସେମାନେ ବହୁତ ସୁଖଦାୟୀ ହୋଇଥିବେ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପାଦରେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ଚାଲୁଥିବେ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ସେବା ସମାଚାର ମଧ୍ୟ ଶୁଣିବା ଦରକାର ପୁଣି ଯେଉଁ ମୁଖ୍ୟ ମୁଖ୍ୟ ସେବାଧାରୀ ମହାରଥୀ ଅଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ରାୟ ଦେବା ଉଚିତ୍ । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ସର୍ଭିସ୍ଏବୁଲ୍ (ସେବାଧାରୀ) ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ହିଁ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ ଚାଲିବ । ମେଳା ବା ପ୍ରଦର୍ଶନୀର ଉଦ୍ଘାଟନ କାହା ଦ୍□ାରା କରାଇବା! କେଉଁ କେଉଁ ପଏଣ୍ଟସ୍ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଇବା ଦରକାର । ଯଦି ଶଙ୍କରାଚାର୍ୟ୍ୟ ଆଦି ତୁମର ଏହି କଥାକୁ ବୁଝିଯିବେ, ତେବେ କହିବେ ଏମାନଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ । ତେଣୁ ଏମାନଙ୍କର ଶିକ୍ଷାଦାତା ମଧ୍ୟ କେହି ତୀକ୍ଷଣ ଜ୍ଞାନୀ ଜଣାପଡୁଛନ୍ତି । ଭଗବାନ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ଏ କଥା ତ ସେମାନେ ମାନିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଆଦିର ଉଦ୍ଘାଟନ କରିବା ପାଇଁ ଯେଉଁମାନେ ଆସୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ କ'ଣ କ'ଣ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ସେ ସମାଚାର ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବତାଇବା ଦରକାର ଅଥବା ଟେପ୍ରେ ସଂକ୍ଷିପ୍ତରେ ରେକର୍ଡ କରିବା ଦରକାର । ଯେପରି ଗଙ୍ଗେ ଦାଦୀ ଶଙ୍କରାଚାର୍ୟ୍ୟଙ୍କୁ ବୁଝାଇଥିଲେ, ସେହିପରି ସର୍ଭିସ୍ଏବୁଲ୍ ସନ୍ତାନମାନେ ତ ବାବାଙ୍କର ହୃଦୟରେ ବସିଥା'ନ୍ତି । ଏପରି ତ ସ୍ଥୂଳ ସେବା ମଧ୍ୟ ରହିଛି କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କର ଧ୍ୟାନ ଆତ୍ମିକ ସେବା ପ୍ରତି ଯାଉଛି, ଯାହାଦ୍□ାରା ବହୁତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ ହେଉଛି । ଯଦିଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାରେ କଲ୍ୟାଣ ରହିଛି । ବ୍ରହ୍ମା ଭୋଜନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାରେ ମଧ୍ୟ କଲ୍ୟାଣ ଅଛି, ଯଦି ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିପାରିବେ । ଏହିପରି ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ଭୋଜନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଲାବାଲା ରହିଲେ ଭଣ୍ଡାରରେ ବହୁତ ଶାନ୍ତି ରହିବ । ଯଦି ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରହିବେ ତେବେ କେହି ବି ଆସିଲେ ତାଙ୍କୁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ବୁଝାଇ ପାରିବେ । ବାବା ଜାଣିପାରନ୍ତି - କେଉଁମାନେ ସର୍ଭିସ୍ଏବୁଲ୍ ସନ୍ତାନ, ଯେଉଁମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇପାରିବେ । ତେଣୁ ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ସର୍ବଦା ସେବା କରିବା ପାଇଁ ଡାକିଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ସେବାଧାରୀମାନେ ହିଁ ବାବାଙ୍କର ହୃଦୟରେ ବସି ଥା'ନ୍ତି । ବାବାଙ୍କର ସମସ୍ତ ଧ୍ୟାନ ସେବାଧାରୀ ସନ୍ତାନଙ୍କ ଆଡକୁ ହିଁ ଯାଇଥାଏ । କେହି ତ ସମ୍ମୁଖରେ ମୁରଲୀ ଶୁଣୁଥିଲେ ବି କିଛି ବୁଝିପାରୁନାହାଁନ୍ତି । ଧାରଣା ହେଉ ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ଅଧାକଳ୍ପର ଦେହ-ଅଭିମାନ ରୂପି ବେମାରୀ ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇଯାଇଛି । ତା'କୁ ସମାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ବହୁତ ଅଳ୍ପ ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । ବହୁତଙ୍କ ଦ୍□ାରା ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାର ପରିଶ୍ରମ ହୋଇପାରୁ ନାହିଁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ପିଲାମାନେ, ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ପାଇଁ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ ଦରକାର । ଯଦିଓ କେହି କେହି ଚାର୍ଟ ମଧ୍ୟ ପଠାଇ ଦେଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ । ତଥାପି କିଛି ତ ଅଟେନ୍ସନ୍ (ଧ୍ୟାନ) ରହୁଛି । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ପାଇଁ ବହୁତଙ୍କର କମ୍ ଆଟେନ୍ସନ୍ ରହୁଛି । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ବହୁତ ଶୀତଳ ହେବେ । ସେମାନେ ଏତେ ଅଧିକ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କର ବାବାଙ୍କ ସହ ଏପରି ସ୍ନେହ ରହୁଥିବ ଯାହାକି ନ ପଚାରିଲେ ଭଲ । ଆତ୍ମାକୁ ଏତେ ଖୁସି ରହିବା ଦରକାର ଯାହାକି କେବେ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟର ରହୁ ନ ଥିବ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କଠାରେ ତ ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପାଖରେ ହିଁ ଜ୍ଞାନ ଅଛି, ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଭଗବାନ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଭଗବାନ ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ଏହି ନିଶା ମଧ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ କେହି ଜଣେ ଦୁଇ ଜଣଙ୍କୁ ରହୁଛି । ସେହି ନିଶା ରହିଲେ ହିଁ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରହିପାରିବେ, ଯାହାକୁ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ଅବସ୍ଥା କୁହାଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ସେ ନିଶା ରହୁ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରୁହନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ଚାଲି ଚଳଣୀ ବହୁତ ଭଲ ରାଜକୀୟ ହେବ । ଆମେ ଭଗବାନଙ୍କର ସନ୍ତାନ ସେଥିପାଇଁ ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ଅଛି - ଅତିନ୍ଦ୍ରିୟ ସୁଖ ଗୋପ-ଗୋପିମାନଙ୍କୁ ପଚାର, ଯେଉଁମାନେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହୁଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହୁନାହାଁନ୍ତି ସେମାନେ ଶିବବାବାଙ୍କର ହୃଦୟରେ ବସିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଶିବବାବାଙ୍କର ଦିଲ୍ରେ ନ ବସିଲେ ଦାଦା(ବ୍ରହ୍ମା)ଙ୍କର ଦିଲ୍ରେ ମଧ୍ୟ ବସିପାରିବେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ରହିଲେ ନିଶ୍ଚୟ ୟାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ମଧ୍ୟ ରହିବେ । ବାବା ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ସନ୍ତାନମାନେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ କି ସେବା କରୁଛି । ତେବେ ସେବାର ସଉକ ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବହୁତ ରହିବା ଉଚିତ୍ । କାହା କାହାକୁ ସେଣ୍ଟର ଖୋଲିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସଉକ ରହୁଛି । କାହା କାହାର ଚିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ବହୁତ ସଉକ ରହିଛି । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି - ମୋତେ ଜ୍ଞାନୀ ତୁ ଆତ୍ମା ବହୁତ ପ୍ରିୟ, ଯେଉଁମାନେ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ମଧ୍ୟ ରହୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ତତ୍ପର ହେଉଛନ୍ତି । କେହି ତ ବିଲ୍କୁଲ୍ ସେବା କରୁ ନାହାଁନ୍ତି,

ବାବାଙ୍କର କଥାକୁ ମଧ୍ୟ ମାନୁ ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ତ ଜାଣିଛନ୍ତି ନା - କାହାକୁ କେଉଁଠି ସର୍ଭିସ୍ କରିବା ଉଚିତ୍ । କିନ୍ତୁ ଦେହ-ଅଭିମାନ କାରଣରୁ ନିଜ ମତରେ ଚାଲୁଛନ୍ତି, ତେଣୁ ସେମାନେ ହୃଦୟରେ ରହିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଅଜ୍ଞାନ କାଳରେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ସନ୍ତାନ ଯଦି ଖରାପ ଚରିତ୍ରର ହୋଇଥା'ନ୍ତି, ତେବେ ସିଏ ବାବାଙ୍କର ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାନ ପାଆନ୍ତି ନାହିଁ । ତାକୁ କୁପୁତ୍ର କୁହାଯାଏ । ସଙ୍ଗ ଦୋଷରେ ପଡି ଖରାପ ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତି । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଯେଉଁମାନେ ସର୍ଭିସ୍ କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ବାବାଙ୍କର ପ୍ରିୟ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଯିଏ ସେବା କରୁ ନାହାଁନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ବାବା କିପରି ସ୍ନେହ କରିବେ! ଭାବୁଛନ୍ତି ଏମାନେ ଭାଗ୍ୟ ଅନୁସାରେ ହିଁ ପାଠ ପଢିବେ, ତଥାପି ସ୍ନେହ କାହା ଉପରେ ରହିବ? ନିୟମ ତ ସେଇଆ ଅଟେ ନା । ଭଲ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ସ୍ନେହର ସହିତ ଡାକିବେ, କହିବେ ତୁମେ ବହୁତ ସୁଖଦାୟୀ ଅଟ, ତୁମେ ପିତା ସ୍ନେହୀ ଅଟ । ଯିଏ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉ ନାହାଁନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ପିତା ସ୍ନେହୀ କିପରି କହିବେ । ଦାଦା (ବ୍ରହ୍ମା)ଙ୍କର ସ୍ନେହୀ ହେବାର ନାହିଁ, ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ସ୍ନେହୀ ହେବାକୁ ହେବ । ଯିଏ ବାବାଙ୍କର ସ୍ନେହୀ ହୋଇଥିବ ତାଙ୍କର କଥାବାର୍ତ୍ତା ଚାଲିଚଳନ ବହୁତ ମିଠା ସୁନ୍ଦର ହେବ । ବିବେକ ଏପରି କହୁଛି - ଯଦିଓ ସମୟ ଅଛି କିନ୍ତୁ ଶରୀର ଉପରେ କିଛି ଭରସା ନାହିଁ । ଅଚାନକ ଦୁର୍ଘଟଣା ହୋଇଯାଉଛି । କାହାର ହାର୍ଟ ଫେଲ୍ ହୋଇଯାଉଛି । କାହାକୁ ରୋଗ ହୋଇଯାଉଛି, ମୃତ୍ୟୁ ତ ଅଚାନକ ହୋଇଯାଉଛି ନା । ସେଥିପାଇଁ ନିଶ୍□ାସ ଉପରେ ତ ଭରସା ନାହିଁ । ପ୍ରାକୃତିକ ବିପର୍ଯ୍ୟୟର ମଧ୍ୟ ଏବେ ପ୍ରାକ୍ଟିସ୍ (ଅଭ୍ୟାସ) ଚାଲିଛି । ଅସମୟରେ ବର୍ଷା ହୋଇ ବହୁତ କ୍ଷତି କରିଦେଉଛି । ଏହି ଦୁନିଆ ହେଉଛି ବହୁତ ଦୁଃଖଦାୟୀ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଏପରି ସମୟରେ ଆସୁଛନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ କି ମହାନ୍ ଦୁଃଖ ରହିଛି, ଏଠାରେ ରକ୍ତର ନଦୀ ବି ବୋହିବ । ସେଥିପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ଦରକାର କି - ଆମେ ନିଜର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ୨୧ ଜନ୍ମର କଲ୍ୟାଣ ତ କରିନେବା । ବହୁତଙ୍କ ପାଖରେ ନିଜର କଲ୍ୟାଣ କରିବାର ଚିନ୍ତା ବି ଦେଖାଯାଉନାହିଁ ।

ବାବା ଏଠାରେ ବସି ମୁରଲୀ ଚଲାଉଥିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ସର୍ଭିସ୍‌ଏବୁଲ୍ (ସେବାଧାରୀ) ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ଆଡକୁ ଯାଇଥାଏ । ଏବେ ଶଙ୍କରାଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କୁ ପ୍ରଦର୍ଶନୀକୁ ଡାକିଛନ୍ତି, ନଚେତ୍ ଏମାନେ ବିନା ନିମନ୍ତ୍ରଣରେ କେଉଁଠିକୁ ଯା'ନ୍ତି ନାହିଁ । ବହୁତ ଅଭିମାନରେ ରହିଥା'ନ୍ତି, ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ମଧ୍ୟ ଦେବାକୁ ପଡିବ । ଉପରେ ସିଂହାସନରେ ବସାଇବାକୁ ପଡିବ । ଏପରି ନୁହେଁ, ତାଙ୍କ ସାଥିରେ ବସିଯିବେ । ନାଁ । ତାଙ୍କୁ ବହୁତ ସମ୍ମାନ ଦରକାର । ଯଦି ନିରହଂକାରୀ ହୋଇଥିବେ ତେବେ ଚାନ୍ଦିର ସିଂହାସନ ମଧ୍ୟ ତ୍ୟାଗ କରିଦେବେ । ଦେଖ ବାବା କେତେ ସାଧାରଣ ଭାବରେ ରହୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବି କେହି ଅଳ୍ପ ଜାଣିଛନ୍ତି । ବାବା କେତେ ନିରହଂକାରୀ ଅଟନ୍ତି । ଏହା ତ ହେଉଛି ପିତା ଏବଂ ସନ୍ତାନର ସମ୍ବନ୍ଧ । ଯେପରି ଲୌକିକ ପିତା ନିଜ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ସହିତ ରହୁଛନ୍ତି, ଖାଉଛନ୍ତି, ଖୁଆଉଛନ୍ତି, ସେହିପରି ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ବେହଦର ପିତା, ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଆଦିଙ୍କୁ ପିତାଙ୍କର ସ୍ନେହ ମିଳୁନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଆମକୁ ବେହଦ ବାବାଙ୍କର ସ୍ନେହ ମିଳୁଛି । ବାବା ଆମକୁ କଣ୍ଟାରୁ ଫୁଲ କରିବା ପାଇଁ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ସମସ୍ତେ ତ ଫୁଲ ହେଉ ନାହାଁନ୍ତି । ଆଜି ବହୁତ ଭଲ ଅଛନ୍ତି, କାଲି ବିକାରୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯଦି ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ ତେବେ ଆଉ କ'ଣ କରାଯିବ । ବହୁତଙ୍କର ଖରାପ (ବିକାରୀ) ଚଳଣି ହୋଇଯାଉଛି । ଆଜ୍ଞାର ଉଲ୍ଲଘଂନ କରୁଛନ୍ତି । ଈଶ୍□ରଙ୍କର ମତରେ ଯଦି ନ ଚାଲିଲେ ତେବେ ତାଙ୍କର ଅବସ୍ଥା କ'ଣ ହେବ! ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ହେଉଛନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ବାବା, ଆଉ କେହି ନୁହଁନ୍ତି । ଯଦି ଦେବତାମାନଙ୍କର ଚିତ୍ର ମାନଙ୍କର ଦେଖାଯିବ ତେବେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହିଁ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟ ଏ କଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଏମାନଙ୍କୁ ଏପରି କିଏ କରିଛନ୍ତି । ବାବା ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଜ୍ଞାନ ଭଲ ଭାବରେ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ତ ତୁମର ଶାନ୍ତିଧାମ, ସୁଖଧାମ ହିଁ ସ୍ମୃତିରେ ରହୁଛି । ଭଲ ସେବାଧାରୀମାନଙ୍କର ନାମ ମଧ୍ୟ ସ୍ମୃତିରେ ଆସିଯାଉଛି । ନିଶ୍ଚୟ ଯିଏ ବାବାଙ୍କର ଆଜ୍ଞାକାରୀ ସନ୍ତାନ ହୋଇଥିବେ, ତାଙ୍କ ଆଡକୁ ହିଁ ମନ ଯିବ । ବେହଦର ବାବା ଥରେ ମାତ୍ର ଆସୁଛନ୍ତି । ଲୌକିକ ପିତା ତ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର ମିଳୁଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ ମିଳିବେ । କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ଏହି ବାବା ମିଳିବେ ନାହିଁ । ଏହି ପାଠପଢା ଦ୍□ାରା ତୁମେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଉଛ । ଏହା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ପାଠ ପଢୁଛୁ । ଏ କଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଦରକାର ଏବଂ ଏହା ବହୁତ ସହଜ ମଧ୍ୟ । ଧରିନିଅ ବାବା ଖେଳୁଛନ୍ତି, ସେହି ସମୟରେ ହଠାତ୍ କେହି ଜଣେ ଆସିଗଲେ ତେବେ ବାବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେହିଠାରେ ହିଁ ତାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦେବାରେ ଲାଗିଯାଆନ୍ତି ଯେ, ବେହଦର ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିଛ? ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ନୂଆ କରିବା ପାଇଁ । ସେଥିପାଇଁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଏହି ଶିକ୍ଷା ଭାରତବାସୀଙ୍କୁ ହିଁ ଦେବାକୁ ହେବ । ଭାରତ ହିଁ ସ୍□ର୍ଗ ଥିଲା । ଯେଉଁଠାରେ ଏହି ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଏବେ ତ ନର୍କ ଅଟେ । ଏହି ନର୍କକୁ ପୁଣି ସ୍□ର୍ଗ ବାବା ହିଁ କରିବେ । ଏହିପରି ମୁଖ୍ୟ କଥା ସବୁ ମନେ ପକାଇ କେହି ବି ଆସିଲେ ତାଙ୍କୁ ବସି ବୁଝାଅ । ତେବେ ସେମାନେ ବହୁତ ଖୁସି ହୋଇଯିବେ । କେବଳ କୁହ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ଏହା ସେହି ମହାଭାରତ ଲଢେଇ ଯାହାର ଗାୟନ ଗୀତାରେ କରାଯାଇଛି । ଗୀତାର ଭଗବାନ ଆସିଥିଲେ, ଗୀତା ଶୁଣାଇଥିଲେ । କାହିଁକି? ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେବତା କରିବା ପାଇଁ, ବାବା କହୁଛନ୍ତି କେବଳ ମୋତେ ଏବଂ ବର୍ସାକୁ ମନେ ପକାଅ । ଏହା ଦୁଃଖଧାମ ଅଟେ । ଏତିକି କଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଲେ ମଧ୍ୟ ଖୁସି ରହିବ । ଆମେ ଆତ୍ମା ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଯିବୁ । ପୁଣି ସେଠାରୁ ପାର୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ସୁଖଧାମକୁ ଆସିବୁ । ଯେପରି କଲେଜର ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନେ ଭାବିଥା'ନ୍ତି ଆମେ ଏହି ପାଠ ପଢୁଛୁ ପୁଣି ଏହିପରି ହେବୁ । ବାରିଷ୍ଟର ହେବୁ ଅଥବା ପୁଲିସ୍ ସୁପରିଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟେଣ୍ଟ ହେବୁ, ଏତେ ପଇସା ରୋଜଗାର କରିବୁ । ତାଙ୍କର ଖୁସିର ପାରଦ ଚଢି ରହିଥାଏ । ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଏହି ଖୁସି ରହିବା ଦରକାର । ଆମେ ବେହଦର ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଏହି

ବର୍ସା ପାଉଛୁ, ପୁଣି ଆମେ ସ୍□ର୍ଗରେ ନିଜର ମହଲ ତିଆରି କରିବୁ । ସାରା ଦିନ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ଚିନ୍ତନ ରହିଲେ ଖୁସି ବି ରହିବ । ନିଜର ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ କଲ୍ୟାଣ କରିପାରିବ । ଯେଉଁ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଜ୍ଞାନ ଧନ ଅଛି ତାଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଉଛି ଦାନ କରିବା । ଯଦି ଧନ ଅଛି, ଦାନ କରୁ ନାହାଁନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଅଲକ୍ଷଣା କୁହାଯିବ । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଧନ ଥାଇ ମଧ୍ୟ ନ ଥିବା ସଙ୍ଗେ ସମାନ । ଯଦି ଧନ ଥିବ ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ଦାନ କରିବା ଦରକାର । ଯେଉଁମାନେ ଭଲ-ଭଲ ମହାରଥୀ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି, ସେମାନେ ସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କର ହୃଦୟରେ ବସି ରହିଛନ୍ତି । କାହା-କାହା ପାଇଁ ଚିନ୍ତା ରହୁଛି - ଇଏ ବୋଧ ହୁଏ ଭାଙ୍ଗି ପଡିବେ । ପରିବେଶ ସେହିପରି ଅଟେ । ଦେହର ଅହଂକାର ବହୁତ ଚଢି ରହିଥାଏ । ଏପରି ଜଣାଯାଏ ଯେପରି କୌଣସି ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ହାତ ଛାଡି ଦେଇ ଯାଇ ନିଜ ଘରେ ରହିବେ । ଯଦିଓ ମୁରଲୀ ବହୁତ ଭଲ ଚଲାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଦେହ-ଅଭିମାନ ବହୁତ ଅଛି, ବାବା ଟିକିଏ ବି ସାବଧାନୀ ଦେଲେ ତୁରନ୍ତ ଭାଙ୍ଗି ପଡିବେ । ନଚେତ ଗାୟନ ଅଛି - ପ୍ୟାର କରୋ ଚାହେ ଠୁକ୍ରାଓ (ଚାହେଁ ସ୍ନେହ କର କି ହତାଦର କର, ତୁମ ଦ୍□ାର ଛାଡିବି ନାହିଁ) ... ଏଠାରେ ବାବା ଠିକ୍ କଥା କହୁଛନ୍ତି ତଥାପି ମଧ୍ୟ ରାଗି ଯାଉଛନ୍ତି । ଏପରି ସନ୍ତାନ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, କେହି ତ ଭିତରେ ଭିତରେ ବହୁତ ଧନ୍ୟବାଦ କରୁଛନ୍ତି, କେହି ଭିତରେ-ଭିତରେ ଜଳି ମରୁଛନ୍ତି । ମାୟାର ଦେହ-ଅଭିମାନ ବହୁତ ଅଛି । ଏପରି କେତେକ ସନ୍ତାନ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ଯିଏକି ମୁରଲୀ ଶୁଣୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଆଉ କେହି ତ ମୁରଲୀ ବିନା ରହିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ମୁରଲୀ ପଢୁ ନାହାଁନ୍ତି, ନିଜ ଜିଦ୍‌ରେ ଅଛନ୍ତି କି, ଆମ ପାଖରେ ତ ବହୁତ ଜ୍ଞାନ ଅଛି କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ କିଛି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ ।

ତେଣୁ ଯେଉଁଠାରେ ଶଙ୍କରାଚାର୍ଯ୍ୟ ଆଦି ପ୍ରଦର୍ଶନୀକୁ ଆସୁଛନ୍ତି, ସର୍ଭିସ୍ ଭଲ ହେଉଛି, ତେବେ ସେହି ସମାଚାର ସମସ୍ତଙ୍କ ନିକଟକୁ ପଠେଇ ଦେବା ଦରକାର ଯାହାଦ୍□ାରା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜଣା ପଡିଯାଉ କି କିପରି ସର୍ଭିସ୍ ହେଲା । ତେବେ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଶିଖିବେ । ଯାହାଙ୍କର ଏହିପରି ସେବା କରିବା ପାଇଁ ବିଚାର ଆସୁଛି ତାଙ୍କୁ ହିଁ ବାବା ସର୍ଭିସ୍‌ଏବୁଲ୍ ବୋଲି ଭାବିବେ । ସେବାରେ କେବେ ଥକିଯିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ତେବେ ଏହା ତ ବହୁତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବା ହେଲା ନା । ବାବାଙ୍କୁ ତ ଏହି ଚିନ୍ତା ରହୁଛି ଯେ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ମିଳୁ । ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଉନ୍ନତି ହେଉ । ବାବା ପ୍ରତିଦିନ ମୁରଲୀରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ଏହି ରୁହାନୀ ସର୍ଭିସ୍ ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ । ଶୁଣିବା ଏବଂ ଶୁଣାଇବାର ସଉକ ମଧ୍ୟ ରହିବା ଦରକାର । ବ୍ୟାଜ୍ ଲଗାଇ ସବୁ ଦିନ ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଇ ବୁଝାଅ - ଏମାନେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ କେମିତି ହେଲେ? ଏମାନେ ପୁଣି କେଉଁ ଆଡେ ଗଲେ, କିପରି ରାଜ୍ୟ-ଭାଗ୍ୟ ପାଇଲେ? ମନ୍ଦିର ଦ୍□ାରରେ ଯାଇ ବସ । କେହି ବି ଆସିଲେ କୁହ, ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ କିଏ, ଏମାନଙ୍କର ଭାରତରେ କେବେ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା? କାହାଣୀ ଅଛି -ହନୁମାନ ମଧ୍ୟ ଯାଇ ଜୋତା ରଖିବା ସ୍ଥାନରେ ବସୁଥିଲେ ନା । ତାହାର ରହସ୍ୟ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଦୟା ଲାଗୁଛି । ବାବା ସର୍ଭିସ୍‌ର ବହୁତ ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ କେହି ବହୁତ କଷ୍ଟରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରୁଛନ୍ତି । ସର୍ଭିସ୍ ବହୁତ ଅଛି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ଧମାନଙ୍କର ବାଡି ହେବାକୁ ପଡିବ । ଯିଏ ସର୍ଭିସ୍ କରୁ ନାହାଁନ୍ତି, ଯେଉଁମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ସ୍□ଚ୍ଛ ରହୁ ନାହିଁ, ତେବେ ସେମାନଙ୍କର ଧାରଣା ହେଉନାହିଁ । ନଚେତ୍ ସେବା କରିବା ବହୁତ ସହଜ । ତୁମେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନର ଦାନ କରୁଛ । ଯଦି କେହି ସାହୁକାର ଆସୁଛନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କୁ କୁହ ଆମେ ଏହି ଉପହାର ଆପଣଙ୍କୁ ଦେଉଛୁ । ଏହାର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ଆପଣଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛୁ । ବାବା ଏହି ବ୍ୟାଜ୍‌ର ବହୁତ ଆଦର କରୁଛନ୍ତି । ଆଉ କାହାର ଏତେ ଆଦର ନାହିଁ । ଏଥିରେ ବହୁତ ଭଲ ଜ୍ଞାନ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ଯଦି କାହା ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ ତେବେ ବାବା ମଧ୍ୟ କ'ଣ କରିପାରିବେ । ବାବାଙ୍କୁ ଏବଂ ପାଠପଢାକୁ ଛାଡିବା - ଏହା ତ ବଡରୁ ବଡ ଆତ୍ମହତ୍ୟା ଅଟେ । ବାବାଙ୍କର ହୋଇ ପୁଣି ଛାଡପତ୍ର ଦେଇ ଦେବା - ଏହାଠାରୁ ମହାପାପ ଆଉ କିଛି ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କ ସଦୃଶ ମୁର୍ଖ କେହି ନାହାଁନ୍ତି । ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବା ଉଚିତ୍ ନା । ତୁମର ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ ଆମେ ବିଶ୍□ର ମାଲିକ ହେବୁ, ଏହା କୌଣସି କମ୍ କଥା ନୁହେଁ । ଯେତେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବ ସେତେ ଖୁସି ମଧ୍ୟ ରହିବ । ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ନ ରହିଲେ ପାପ ଭସ୍ମ ହେବ ନାହିଁ । ଯଦି ବାବାଙ୍କର ପୋଷ୍ୟ ହୋଇଛ ତେବେ ଖୁସୀର ପାରଦ ଚଢି ରହିବା ଦରକାର । କିନ୍ତୁ ମାୟା ବହୁତ ବିଘ୍ନ ପକାଉଛି । ଦୁର୍ବଳ ମାନଙ୍କୁ ଖସାଇ ଦେଉଛି । ଯିଏ ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲୁ ନାହାଁନ୍ତି ସେମାନେ କି ପଦ ପାଇବେ । ଅଳ୍ପ ମତ ନେଲେ ପୁଣି ସେହିପରି ହାଲୁକା ଅର୍ଥାତ୍ ଛୋଟ ପଦ ପାଇବେ । ଶ୍ରୀମତରେ ଭଲ ଭାବରେ ଚାଲିଲେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବେ । ଏଠାରେ ବେହଦର ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ଏଥିରେ ଖର୍ଚ୍ଚ ଆଦିର ମଧ୍ୟ କିଛି କଥା ନାହିଁ । କୁମାରୀମାନେ ଆସୁଛନ୍ତି, ନିଜେ ଶିଖି ପୁଣି ବହୁତଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ କରୁଛନ୍ତି, ଏଥିରେ ଫି ଅର୍ଥାତ୍ ପାଉଣା ଆଦିର କଥା ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ ସ୍□ର୍ଗର ବାଦଶାହୀ ଦେଉଛି । ମୁଁ ସ୍□ର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ଆସୁନାହିଁ । ଶିବବାବା ତ ଦାତା ଅଟନ୍ତି ନା । ତାଙ୍କୁ କ'ଣ ପାଉଣା ଦେବ । ଇଏ (ବ୍ରହ୍ମା) ତ ସବୁ କିଛି ତାଙ୍କୁ ଦେଇ ଦେଲେ, ଅଧିକାରୀ କରିଦେଲେ । ତା ବଦଳରେ ଦେଖ ରାଜ ପଦ ମିଳୁଛି ନା । ଇଏ ପ୍ରଥମ-ପ୍ରଥମ ଉଦାହରଣ ଅଟନ୍ତି । ସାରା ବିଶ୍□ରେ ସ୍□ର୍ଗର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ପଇସାଟିଏ ମଧ୍ୟ ଖର୍ଚ୍ଚ ହେଉ ନାହିଁ । ଆଚ୍ଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ପିତା ସ୍ନେହୀ ହେବା ପାଇଁ ବହୁତ-ବହୁତ ସୁଖଦାୟୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ନିଜର ବାଣୀ ଏବଂ ଚାଲି-ଚଳଣିକୁ ବହୁତ ମିଠା ଏବଂ ରାଜକୀୟ

ରଖିବାକୁ ହେବ । ସର୍ଭିସ୍‌ଏବୁଲ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଯୋଗ୍ୟ ସେବାଧାରୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ନିରହଂକାରୀ ହୋଇ ସେବା କରିବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) ପାଠପଢା ଏବଂ ବାବାଙ୍କୁ ଛାଡି କେବେ ହେଲେ ଆତ୍ମଘାତୀ ମହାପାପୀ ହେବାର ନାହିଁ । ତୁମ ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି ରୁହାନୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମିକ ସେବା କରିବା । ଏହି ସେବାରେ କେବେ ହେଲେ ଥକିବାର ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନର ଦାନ କରିବାକୁ ହେବ, ଏଥିରେ କଞ୍ଜୁସ୍ ହେବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ସର୍ବଦା ନିଜର ଧାମ ଏବଂ ନିଜର ସ୍□ରୂପର ସ୍ମୃତି ଆଧାରରେ ଉପରାମ ସ୍ଥିତିରେ ରହୁଥିବା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆଠାରୁ ନ୍ୟାରା ଏବଂ ପ୍ୟାରା ହୁଅ ।

ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆ ଏବଂ ନିରାକାରୀ ରୂପର ସ୍ମୃତି ହିଁ ସର୍ବଦା ନିଆରା ଏବଂ ବାବାଙ୍କର ପ୍ୟାରା କରିଦେଇଥାଏ । ପ୍ରକୃତରେ ଆମେମାନେ ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆର ନିବାସୀ ହିଁ ଅଟୁ । ଏଠାରେ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ଅବତରିତ ହୋଇଛୁ, ଆମେମାନେ ଏହି ମୃତ୍ୟୁଲୋକର ନିବାସୀ ନୁହେଁ ବରଂ ଅବତାର ଅଟୁ - କେବଳ ଏହି ଛୋଟିଆ କଥାଟି ମନେ ରହିଲେ ସ୍ଥିତି ଉପରାମ ହୋଇଯିବ । ଯେଉଁମାନେ ନିଜକୁ ଅବତାର ମନେ ନ କରି ଗୃହସ୍ଥି ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ଗୃହସ୍ଥୀ ଜୀବନ ରୂପୀ ଗାଡି କାଦୁଅ ଭିତରେ ଅଟକି ରହିଥାଏ କାରଣ ଗୃହସ୍ଥୀ ଅର୍ଥାତ୍ ବୋଝ ଉଠାଇବାର ସ୍ଥିତି କିନ୍ତୁ ଅବତାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହାଲୁକା ଅଟେ । ତେଣୁ ନିଜକୁ ଅବତାର ବୋଲି ମନେ କରିବା ଦ୍□ାରା ନିଜର ନିଜଧାମ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍□ଗୃହ ଏବଂ ସ୍□ ସ୍□ରୂପ ସର୍ବଦା ସ୍ମୃତିରେ ରହିବ ଏବଂ ତୁମେମାନେ ଉପରାମ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ବ୍ରାହ୍ମଣ ତାଙ୍କୁ କୁହାଯିବ ଯିଏକି ଶୁଦ୍ଧତାର ସହିତ ବିଧିପୂର୍ବକ ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବେ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଈଶାରା:- ସତ୍ୟତା ଏବଂ ସଭ୍ୟତା ରୂପୀ ସଂସ୍କୃତିକୁ ଆପଣାଅ

(୮) ଯିଏ ନିର୍ମାନ ହୋଇଥିବେ ସେ ନବ-ନିର୍ମାଣ କରିପାରିବେ । ଶୁଭଭାବନା ବା ଶୁଭକାମନାର ବୀଜ ହିଁ ହେଉଛି ନିମିତ୍ତ-ଭାବ ଏବଂ ନିର୍ମାନ-ଭାବ । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ହଦର ମାନ ନ ଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସିଏ ନିର୍ମାନ ହୋଇଥାଆନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ନିଜ ଜୀବନରେ ସତ୍ୟତା ଏବଂ ସଭ୍ୟତାର ସଂସ୍କାର ଧାରଣ କର । ଯଦି ନ ଚାହୁଁଥିଲେ ମଧ୍ୟ କେବେ କେବେ କ୍ରୋଧ ବା ଚିଡଚିଡାପଣ ଆସିଯାଉଛି, ତେବେ ହୃଦୟର ସହ କୁହ “ମିଠା ବାବା”, ତାହେଲେ ଏକ୍‌ସଟ୍ରା ସହଯୋଗ ମିଳିଯିବ ।